

‘Fenne, wil je even tafeldekken? Papa kan ieder moment thuiskomen en het zou fijn zijn als we dan gelijk kunnen eten.’ Annemijn deed of ze het boze gezichtje van haar tienjarige dochter niet zag en prikte met een vork in de aardappels, die al bijna gaar waren. Ze pakte de eieren die ze eerder die middag voor de sla had gekookt en wierp een snelle blik op het meisje, dat nog geen enkele aanstalten maakte om haar computerspelletje weg te leggen.

‘Toe,’ maande ze haar ongeduldig. ‘Laat het me niet nog eens moeten vragen.’

Fenne slaakte een diepe zucht en keek op van het schermpje. ‘Waar is Lieke? Kan zij het niet doen?’ Ze keek de woonkeuken rond alsof haar tweelingzusje zich ergens had verstopt om maar niet te hoeven helpen.

‘Lieke is boven en nee, het is jouw beurt.’ Annemijn sneed de gepelde eieren in partjes en rangschikte deze op de sla. Buiten klonk het geknerp van autobanden in het grind. ‘Daar is je vader al. Hup, opschieten nu.’

Nog geen minuut later stapte Paul binnen. ‘Kijk, twee van de drie mooiste vrouwen ter wereld bij mij in de keuken. Wat wil een man nog meer?’ Hij woelde met een hand door de blonde haren van zijn dochter en begroette daarna zijn vrouw met een kus. ‘Ruikt lekker hier.’ Hij tilde het deksel van de braadpan en snoof waarderend de geur van de gehaktballen op. ‘Kan ik me nog even omkleden of gaan we al eten?’

Annemijn keek naar Fenne. Gezien het tempo waarmee zij in actie kwam, kon het nog wel twintig minuten duren voor alles op tafel stond. Ze slikte een kattige opmerking in en pakte in plaats daarvan het tafellaken uit de kast en drukte dat in Fennes handen. ‘Het eten is bijna klaar, maar je hebt nog wel een paar minuten,’ zei ze intussen tegen Paul. Ze wist hoe graag haar man na werktijd zijn nette pak zo snel mogelijk verwisselde voor een spijkerbroek en een shirt. ‘Wil je gelijk Lieke even roepen? Zij is ook boven.’

Terwijl Paul niet lang daarna een zegen over de maaltijd vroeg en bij iedereen een gehaktbal op het bord wipte, dacht ze terug aan een opmerking van haar zus Julia. ‘Jullie kunnen zo als modelgezin in een of ander degelijk tijdschrift. Ma kookt het eten, pa snijdt het vlees en ’s zondags gaat het hele gezinnetje keurig naar de kerk. Twee keer. Zo supervoorspelbaar. Vliegt je dat soms niet verschrikkelijk aan, Mijn? Heb je nooit zin om eens vreselijk uit de band te springen?’

Ze had serieus over haar antwoord nagedacht, maar in tegenstelling tot haar tweelingzus had ze er werkelijk geen behoefte aan. Ze was zich er heel goed van bewust dat ze in de ogen van sommigen een wat eentonig leven leidde, maar ze vond er zelf niets saais aan. Ze hield van veilig en voorspelbaar. En die opmerking over de kerk had ze gelaten voor wat ze was. Julia en zij waren nu eenmaal heel verschillend. Behalve hun uiterlijk en hun geboortedatum hadden ze weinig gemeen. Net als haar eigen blonde tweelingmeiden.

Haar blik gleed naar Fenne en Lieke. Waar Fenne vaak dwars kon zijn, wel van rebelleren hield en ook al duidelijk last had van vroege puberteitshormonen, was Lieke heel gelijkmatig van karakter, altijd even opgewekt en nog helemaal kind. Ze nam de mensen snel voor zich in en ook

Annemijn zelf moest er goed op letten dat ze haar niet meer positieve aandacht gaf dan haar zusje. ‘U trekt Lieke altijd voor,’ had Fenne pas nog stampvoetend geroepen. Het verwijt was niet terecht geweest, maar ze kon zich wel indenken dat het voor Fenne wel eens zo voelde.

‘Wat ben je stil?’ Paul gaf vanaf de andere kant van de tafel een klein zetje met zijn voet tegen de hare.

‘O, ik zat gewoon wat na te denken. Niets bijzonders.’ Ze prikte een stukje gehakt aan haar vork. ‘Hoe was het op de zaak? Goede sollicitatiegesprekken gevoerd?’

Half augustus, bijna vijf weken geleden, waren bij het klimaatbeheersingsbedrijf waar Paul als regiomanager werkte, een aantal regio’s opgeheven en andere uitgebreid. Pauls regio was anderhalf keer zo groot geworden en hij en Kathy, zijn secretaresse, konden het werk niet meer samen aan. Gelukkig had de directeur van Instalco hem ondanks de bezuinigingen groen licht gegeven om er een parttime secretaresse bij aan te nemen.

‘Ik denk dat er wel een goede kandidate bij zit, maar ik praat je vanavond wel bij.’ Paul knikte naar Fenne. ‘Vertel eens, hoe ging je spreekbeurt vandaag?’

‘Goed. Ik had een zeven. Eigenlijk zou ik een acht hebben gekregen, maar de meester zei dat er een punt afging omdat ik veel te snel praatte.’

‘Jij te snel praten? Hoe kan dat nu?’ plaagde Paul.

Annemijn kon aan Fennes gezicht zien dat het grapje niet goed viel. ‘Nou, ik vind een zeven een mooi cijfer,’ kwam ze vlug tussenbeide.

Fenne haalde haar schouders op en viste met een vies gezicht de geraspte stukjes wortel uit de sla. ‘Waarom zit er wortel in? Ik ben toch geen konijn?’

Annemijn koos ervoor geen antwoord te geven en seinde

met haar ogen naar Paul dat hij beter ook niet kon reageren. Hij haalde zijn schouders op en begon over een ander onderwerp. Naarmate de maaltijd verstreek zag ze Fenne weer wat bijtrekken en opgelucht haalde ze adem. Spanning in huis was wel het laatste waar ze zin in had.

‘Je koffie wordt koud, Paul.’ Annemijn schoof de mok wat dichtter naar hem toe en ging in de bruine leren fauteuil tegenover hem zitten.

Hij keek op van zijn laptop en zette het ding naast zich op de bank. ‘Sorry, ik was zo in die offerte verdiept, dat ik alweer vergeten was dat je mijn beker had bijgevuld.’ Hij spoelde het zwarte vocht met een paar slokken weg. ‘Waar zijn de meiden?’

‘Boven. Ik heb gezegd dat ze om kwart over negen in bed moeten liggen en dat ik dan nog even bij hen zou komen kijken.’

Het was nu nog geen negen uur, dus was er nog even tijd om bij te praten. Dan moest ze alleen wel opschieten, want ze zag Pauls hand alweer naar zijn laptop gaan. ‘Vertel eens,’ zei ze terwijl ze zich iets naar voren boog, ‘wat was er nu zo geheimzinnig aan die sollicitanten dat je er tijdens het eten niets over wilde loslaten?’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Geheimzinnig? Hoe kom je daar nu bij? Het leek me alleen totaal niet interessant voor de meiden.’

‘Hèhè, ben ik daar nu al de hele tijd nieuwsgierig naar.’ Ze leunde weer terug in haar stoel.

Paul keek haar plagend aan. ‘Aagje.’ Hij streek met zijn handen door zijn bruine haar en ging makkelijker zitten. ‘Hoe dan ook, Kathy en ik hebben drie gesprekken gevoerd.

Eén kandidaat viel direct af. Jammer, want het was een leuke meid, met veel werkervaring, maar dan als medisch secretaresse. Een heel ander vakgebied dus en helaas ontbreekt ons de tijd om iemand helemaal in te wijden in de vaktermen die je bij ons om de oren vliegen.'

Ze wist precies wat hij bedoelde. Ze hoorde hem in contacten met collega's regelmatig woorden gebruiken, en meestal Engelstalig, waarvan ze geen flauw idee had wat ermee werd bedoeld.

'De tweede kandidaat zou wat werk betreft wel geschikt zijn, maar...' Hij staarde even voor zich uit.

'Maar wat?'

'Ik weet het niet, ik had geen klik met hem. En Kathy volgens mij al helemaal niet.'

'Hém?'

'Ja, had ik dat niet verteld? Er heeft ook een man gesolliciteerd. Maar goed, hij wil fulltime aan de slag, en dat kunnen we toch niet bieden. Drie dagen is echt het maximum.'

'En de derde?'

'Dat was weer een vrouw. Beetje stil, maar niet onaardig. Ik moet nog even met Kathy overleggen, maar ik voel er wel voor om haar aan te nemen. Ze is ervaren en ook redelijk bekend met technische termen. Kan al half oktober beginnen, wat ik beslist een pre vind. Ze heeft een eigen bureau voor webdesign, maar wil graag weer in loondienst gaan werken. Parttime.'

'Aparte combinatie, webdesigner en secretaresse.'

'Zo vreemd is het niet. Ze is jaren secretaresse geweest en dat andere was meer een hobby die vastere vormen heeft gekregen.'

'Is ze getrouwd?'

Paul stond op van de bank en rekte zich uit. 'Wat een vra-

gen allemaal.' Hij gaf een speels rukje aan haar lange blonde vlecht. 'Is er nog koffie? Dan schenk ik even bij.'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Een derde bak?'

'Als je nog hebt, waarom niet? Blijf ik lekker wakker van.' 'Jij liever dan ik. Maar er is nog wel.'

Ze wilde al opstaan, maar hij duwde haar terug. 'Blijf jij nu maar zitten, ik sta toch al.'

Even later zat hij weer tegenover haar en strekte zijn lange benen uit.

'Het is toch niet zo raar dat ik nieuwsgierig ben?' kwam ze op het gesprek terug. 'Je gaat straks drie dagen per week met haar samenwerken.'

'Ja, ik plaag je ook maar wat. Zeg maar wat je wilt weten.'

'Nou, of ze getrouwd is en hoe ze eruitziet. Dat soort dingen en zo.'

'Ze is vrijgezel, zevenentwintig jaar, heeft lang blond haar, prachtige blauwe ogen en als ik het goed heb ingeschat, draagt ze maatje zesendertig.'

Ze zag aan heel zijn gezicht dat hij haar voor de gek hield, en als hij niet zijn beker koffie vasthad, zou ze een kussen naar zijn hoofd hebben gegooid. 'Klinkt goed,' zei ze met een uitgestreken gezicht. 'Zullen de monteurs leuk vinden.'

Paul schoot in de lach. 'Ja, reken maar dat die zich dan voor iedere toolboxmeeting eerst gaan wassen en omkleden.'

Toolboxmeeting. Daar had je weer zo'n term. Waarom gebruikten ze niet gewoon het woord vergadering? Misschien had Julia wel een beetje gelijk, en was ze soms wat ouderwets in haar denken en doen.

'Maar,' ging Paul verder, 'nu dan de echte antwoorden. Ze is iets jonger dan Kathy – als ik het goed onthouden heb, eenenveertig – en woont volgens mij alleen. Ze heeft half-lang, bruin haar en meer weet ik eigenlijk niet.' Hij pakte

zijn laptop alweer op, maar klapte hem nog niet open.

‘Hoe heet ze?’

‘Merle. Merle Vroegindeweyj.’

De achternaam kwam haar bekend voor, maar ze wist zo snel niet waarvan.

Boven werd druk heen en weer gelopen en vanuit de badkamer klonk het geluid van stromend water. Ze keek op de klok. Tien over negen. Zo te horen hielden Fenne en Lieke zich vanavond goed aan de afspraak en waren ze hun tanden al aan het poetsen.

Ze stond op van de bank, bracht de lege bekers weg en wilde naar boven gaan, maar vlak bij de deur hield Pauls stem haar tegen.

‘Annemijn?’

Ze draaide zich naar hem om. Zijn laptop was nog steeds dicht en ze zag aan de manier waarop hij zijn hoofd schuin hield dat hij ergens over nadacht. ‘Ja?’

‘Geloof jij dat God je op de een of andere manier kan laten voelen dat je iemand moet aannemen?’

Geloofde ze dat? In theorie wel, alleen wist ze niet goed hoe dat dan in zijn werk ging. ‘Jawel,’ antwoordde ze aarzelend, ‘maar hoe weet je nu of het je eigen gevoel is of Gods stem?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Daar kunnen we voor bidden.’

‘Ja, dat kan.’ Ze bleef nog even staan. ‘Heb je het nu over die Merle?’

Hij knikte.

‘Zou je haar ook willen aannemen als je dat gevoel niet had?’

Even bleef het stil. ‘Ik denk het wel,’ gaf hij toe. ‘Ze is de meest geschikte kandidaat.’

‘Nou, dan lijkt het me niet zo moeilijk. Gewoon doen.’

Martijn schrok op van zijn thriller door het geluid van de schuurdeur van het huis rechts naast hem. Hij legde het boek op de tuintafel en stond op om even een kijkje te nemen. Het huis was al een paar maanden niet meer bewoond en hij had zijn vroegere burens beloofd een oogje in het zeil te houden zolang het pand niet was verkocht.

Hij liep naar de steeg om over de poort van het buurhuis heen te kunnen kijken en herkende onmiddellijk de volle grijze haardos van de man die over een grasmaaier stond gebogen. ‘Goedemorgen, Jaap!’

De eigenaar van de woning keek verrast op en liep naar de poort om hem open te doen. ‘Ha, Martijn. Wat een tref dat je thuis bent. Ik wilde het gazon wat bijwerken, zodat het er netjes bijligt als er kijkers komen, maar de grasmaaier vertoont kuren. Nu is het wel een ouwetje, net als ik, maar ik had gehoopt dat hij het nog even volhield.’

‘Ik haal de mijne wel even.’ Martijn draaide zich al om, maar bedacht zich. ‘Of lust je misschien eerst koffie? Dan help ik je daarna met maaien.’

De man veegde het zweet van zijn voorhoofd. Voor eind september was het nog behoorlijk warm. ‘Dat klinkt allebei geweldig.’

Nog geen vijf minuten later zette Martijn een beker koffie neer voor Jaap, die al was gaan zitten en vol belangstelling de achterflap van de thriller las. ‘Hm, zo te lezen geen lectuur

voor het slapengaan,' zei hij, terwijl hij het boek weer op tafel legde.

'Nee.' Martijn opende de koektrommel en hield deze Jaap voor. 'Dat zijn de boeken van die schrijver nooit. Tenzij je een sterk zenuwgestel hebt.'

Jaap pakte een koekje en beet er een stukje af. 'Lekker,' zei hij met zijn mondvol.

'Marit heeft ze gebakken.' Zijn dochter was er de hele ochtend druk mee geweest. Het was morgen hun beurt om iets lekkers mee te nemen voor bij de koffie na de dienst, en Marits zandkoekjes waren altijd erg gewild. 'Bevalt het nog steeds goed in jullie nieuwe woning?' De burens waren verhuisd naar een seniorenflat aan de rand van de stad. Een deel van het meubilair had niet meegekund, dus hadden ze dat achtergelaten, net als het tuingereedschap.

'Zeker. Het is wat klein, maar het uitzicht op de hei vergoedt veel. Ik zou alleen een stuk rustiger slapen als dit huis was verkocht.'

Martijn kon het zich levendig voorstellen. Hij was alleen bang dat het nog wel even zou duren. De huizenmarkt zat behoorlijk vast en er stonden in hun straat maar liefst vier woningen te koop. Het buurhuis was weliswaar iets voordeliger geprijsd dan de andere, maar schreeuwde om modernisering. 'Staan er nog bezichtigingen gepland?'

Jaap veegde de kruimeltjes van zijn mond. 'Nee, helaas niet. Riet en ik denken erover om het eventueel te verhuren. Misschien dat huurders beter te vinden zijn dan kopers.' Hij nam een slok koffie en zette met een zucht de beker terug op de tafel. 'Maar ja, ideaal is het niet. Je weet nooit wie je in huis haalt, en je moet ook maar weer zien dat je ze eruit krijgt, als het toch nog wordt verkocht. Je hoort soms de gekste verhalen.'

‘Heb je het al met de makelaar besproken?’

‘Jawel. Hij heeft zelfs een aantal geïnteresseerde studenten. Die willen met elkaar een woning huren, maar dat zien wij niet zitten.’

Studenten. Ede zat er vol mee. En als hij al die *Woonruimte gezocht*-briefjes op het prikbord van de supermarkt zag, geloofde hij direct dat er meer studenten waren dan kamers. Toch was hij wel blij dat de burens geen groep jongeren binnenhaalden. Misschien was dit geen goede gedachte van hem – studenten stonden niet per se synoniem voor overlast. Bovendien, was hij zelf ook niet ooit student geweest en was hij toen maar niet wat blij met woonruimte vlak bij de hogeschool? Hij hechtte echter aan heerlijk rustige avonden en stilte om zich heen, zeker wanneer hij een kerkdienst voorbereidde. Hij ging regelmatig voor in het ziekenhuis, waar hij als pastor werkte, maar sprak daarnaast ook zowel een aantal keren per jaar in de evangelische gemeente waar hij lid van was, als elders in het land. Het schrijven van een preek eiste zijn volledige concentratie en gevoelsmatig zou hij dan ook liever weer burens op leeftijd hebben dan een groep jongeren – of een gezin met jonge kinderen. Die laatste mogelijkheid zat er natuurlijk ook goed in, maar in dat opzicht had hij bij eventuele overlast helemaal geen recht van spreken; Marit had als baby haar omgeving soms ook tot wanhoop gedreven met haar huilbuien.

Zijn gedachten zwierven terug naar de tijd waarin Karen en hij hun dochter kregen. Sindsdien was er alweer zesentwintig jaar verstreken. Wat was er veel gebeurd. En wat miste hij Karen nog steeds. Soms voelde het alsof ze pas drie maanden geleden overleden was, in plaats van ruim drie jaar.

‘... dan hoor ik het graag, Martijn.’

Het horen van zijn naam, haalde hem uit zijn gedachten.

Hij schudde even zijn hoofd en richtte zich tot Jaap. ‘Sorry, ik was er even niet bij. Het laatste heb ik gemist.’

‘Ik zei,’ herhaalde de buurman geduldig, ‘mocht jij iemand weten die ons huis zou willen huren, dan hoor ik het graag. Het is nog gestoffeerd en als ze willen, kunnen ze het meubilair dat er staat ook nog gebruiken.’

Martijn knikte. ‘Prima. Ik zal mijn gedachten er eens over laten gaan. En ik zal ook wat rondvragen in het ziekenhuis. Er zijn regelmatig artsen en verpleegkundigen die tijdelijk woonruimte zoeken.’

Jaap schoof de beker naar het midden van de tafel, wierp een blik op zijn horloge en stond op. ‘Ik ga maar eens verder. Ik heb moeder de vrouw beloofd om half een thuis te zijn, en die twee uurtjes die nog resten, zal ik hard nodig hebben.’

Martijn stond ook op. ‘Ik kan je tot twaalf uur helpen, daarna moet ik weg, want ik heb Jeroen beloofd samen een uurtje te gaan sporten.’

‘Hoe is het met je broer?’

‘Goed.’ Hij liep de schuur in en pakte de elektrische grasmaaier. ‘Moet ik het verlengsnoer ook meenemen?’

‘Nee, dat heb ik zelf bij me.’

Jaap ging hem voor door de steeg. ‘Kan het zijn dat ik Jeroen pas met een vrouw over de hei zag lopen?’

Martijn grinnikte in zichzelf. Jaap kon zo heerlijk nieuwsgierig zijn; hij deed daarin beslist niet onder voor Riet. ‘Zou best kunnen, Jaap. Hij houdt van wandelen.’

‘Nou, daar zou ik ook van houden met zo’n knap vrouwtje naast me.’

Uit de mond van een ander zou hij een dergelijke opmerking wat flauw hebben gevonden, misschien zelfs wat banaal, maar van Jaap kon hij het wel hebben. Als iemand zijn vrouw op handen droeg, was het zijn buurman wel.

Hij kapte het gesprek over Jeroen echter bewust af door de stekker van de grasmaaier in de contactdoos te stoppen, hing het snoer over zijn schouder en begon met regelmatige streken het gras te maaien. Jaap haalde de rozenschaar uit de schuur en begon met het snoeiwerk van de klimroos bij de pergola.

‘*Een knap vrouwtje,*’ had Jaap gezegd. Als het Kathy was geweest met wie hij Jeroen had zien lopen, moest Martijn de man gelijk geven. Met haar slanke figuur, lange kastanjebruine haar en grijsgroene ogen was ze beslist een aantrekkelijke vrouw om te zien. En het was hem in de achterliggende maanden wel duidelijk geworden dat Jeroen stapelverliefd op haar was. Maar of het iets zou worden tussen die twee? Hij betwijfelde het sterk. Kathy mocht dan knap zijn, echt toegankelijk was ze niet. En om haar voor zich te winnen, zou Jeroen met sterker geschut moeten komen dan zijn charmes alleen.